

## Het sterven van de hogepriester Aäron

Lezen: Numeri 20: 1-13 en 22-29

Psalmen: zelf in te vullen

Het is doodstil... Jongens en meisjes, als ik voorzichtig om heen kijk...: wat *is* het toch een prachtige tuin... Die kleurige bloemen, dat frisse groene gras, al die mooie bomen en struiken... Vooral die *twee* bomen, *daar*, middenin de tuin...

Maar wat is het *stil*... Het lijkt wel alsof alle dieren hun adem inhouden... En waar zijn....? Waar zijn...?

*Hoor!* In de koelte van de namiddag, hoor ik ineens de bladeren ruisen, de bladeren van de struiken en de bomen.

Plotseling klinkt er een *stem*...: Waar *bent* u? Waarom heb je jezelf *verstopt*?

Ja..., ik heb... ik heb *gegeten*, van die ene boom, *daar*... Ik heb gezondigd... Je moet je *schamen*!

Ja, dat *doe* ik ook. Want toen ik van die boom gegeten had, toen ineens *voelde* ik: ik ben *naakt*, ik heb geen kleren aan, en mijn vrouw... die heeft *ook* geen kleren aan... Toen we dat zagen, hebben we ons verstopt. *Daarom* waren we weg... *Daarom* was het zo stil...

Korte tijd later viel de eerste druppel *bloed* op de aarde... De bladeren, die *zij* aan elkaar geplakt hadden, waar zij schorten -kleren- van gemaakt hadden, die waren niet goed genoeg. Die kleding hadden zij *zelf* gemaakt.

Maar *God gaf* rokken van vellen. Dat wil zeggen: er moest een dier gedood worden. Het *eerste* offer was gebracht.

Jongens en meisjes, wie *was* die man, die zich zo verstopte achter de struiken?

Nu is het *niet* doodstil. Het is een rumoer van *jewelste*. Iedereen schreeuwt door elkaar!

Kruis Hem! Wie...? *Die* man, daar! Met die doornenkroon...!

Kijk eens: ze *rukken* Zijn kleding van Zijn lijf. *Die* is voor ons...!

*Naakt* hangt Hij aan kruis. Terwijl Zijn bloed op de aarde drupt...

Het *laatste*, het volkomen, het volmaakte offer.

Jongens en meisjes, Wie is *die* Man?

Wie *zijn* die twee mannen? Die *ene*, weggekropen achter de struiken, Die *Andere*, hangend aan het kruis?

Wil je, jongens en meisjes, onder de preek steeds aan die *twee* mannen blijven denken?

Terwijl we ondertussen gaan nadenken over een *derde* man, over Aäron.

We overdenken, gemeente, vanmorgen/-middag met elkaar de dood, het sterven van de hogepriester Aäron.

De tekst kunt u vinden in Numeri 20, de verzen 23 tot en met 28. Ik lees u korthedshalve alleen het 28e vers:

***En Mozes trok Aäron zijn klederen uit, en hij trok ze zijn zoon Eleazar aan; en Aäron stierf aldaar, op de hoogte diens bergs.***

Het thema voor de preek is: 'Het sterven van de hogepriester Aäron'. Er zijn drie aandachtspunten. Je hoeft ze, jongens en meisjes, niet per se te onthouden, als je maar wel *goed* probeert te luisteren naar de preek.

Drie aandachtspunten dus, bij het thema: **Het sterven van de hogepriester Aäron:**

**1. De reden waarom hij sterven moet (u ziet dat in de verzen 23 en 24)**

**2. De wijze (de manier) waarop hij sterven gaat (vers 25, 26 en 27)**

**3. De rust waarmee hij sterven kan (vers 28)**

Dus: het sterven van de hogepriester Aäron: de reden *waarom*, de wijze *waarop*, en de rust *waarmee* hij sterven kan.

## 1. De reden waarom Aäron sterven moet

Het is inmiddels 40 jaar geleden dat het volk Israël uit Egypte is gegaan. Ze hebben *eerder* gestaan aan de grens van het land Kanaän. In Numeri 14 lezen we hoe de Israëlieten het verslag van Jozua en Kaleb niet hebben geloofd. Ze hebben geluisterd naar de *andere* tien verspieders, die *niet* geloofden dat God bij machte zou zijn om het volk in het land Kanaän te brengen, een land vloeiende van melk en honing.

Meer dan 38 jaar hebben ze nu rondgezworven in de woestijn. De meesten die destijds 20 jaar of ouder waren, zijn inmiddels gestorven.

Nu lijkt dan toch het moment aangebroken, dat het volk Israël het land Kanaän mag binnengaan.

Ze zullen wel veel *geleerd* hebben in al jaren, denk je niet, jongens en meisjes?

Kort geleden is Mirjam gestorven. Het is u voorgelezen. De reis gaat weer *verder*. Maar er komt *tegenslag*! Er is geen *water*. Droogte en dorst, middenin de zinderende hitte van de woestijn Zin. Een brandende zon, een droge mond en geen water.

Toen, zo staat er in vers 2 en 3, leest u maar mee in uw Bijbeltje:

*Toen vergaderden zij zich tegen Mozes en tegen Aäron. En het volk twistte met Mozes, en zij spraken, zeggende: Och, of wij den geest gegeven hadden, toen onze broeders voor het aangezicht des HEEREN den geest gaven !*

Waren wij *ook* maar gestorven in de woestijn.

Hebben ze dan helemaal *niets* geleerd van het verleden?

Wat moet dat Mozes en Aäron diep *geraakt* hebben. Nu, op grens van het beloofde land, en dan *weer* diezelfde reactie als in al die jaren.

Ze vallen op hun aangezichten voor de Heere. En dan verschijnt de heerlijkheid de Heeren.

En de Heere antwoordt hen, leest u maar mee in vers 8:

*Neem dien staf, en verzamel de vergadering, gij en Aäron, uw broeder, en spreekt gijlieden tot de steenrots voor hun ogen, zo zal zij hun water geven; also zult gij hun water voortbrengen uit de steenrots, en gij zult de vergadering en haar beesten drinken (dat wil zeggen: te drinken geven)*

En dan..., jongens en meisjes, dan gaat het *fout*. Dan gaat het helemaal *fout*!

Mozes en Aäron verzamelen het volk voor de steenrots.

Aäron staat erbij, hij zegt niets, hij kijkt toe. Mozes neemt het woord. Maar Aäron houdt hem ook niet tegen!

En dan zegt Mozes, leest u maar in vers 10, en u hoort de bitterheid in zijn stem:

*Hoort toch, gij wederspannigen, zullen wij water voor ulieden uit deze steenrots hervorbrengen?*

*Toen hief Mozes zijn hand op, en hij sloeg de steenrots tweemaal met zijn staf; en er kwam veel waters uit, zodat de vergadering dronk, en haar beesten.*

.....

*Derhalve (daarom, zo staat er in vers 11) zeide de HEERE tot Mozes en tot Aäron: Omdat gijlieden Mij niet geloofd hebt, dat gij Mij heiligdet voor de ogen der kinderen van Israël, daarom zult gijlieden deze gemeente niet inbrengen in het land, hetwelk Ik hun gegeven heb.*

Omdat u, Mozes en Aäron Mij niet *geloofd* hebt, daarom zult u het volk Israël *niet* in Kanaän mogen brengen.

Wat? Niet in Kanaän brengen?

Wat erg! Veertig lange jaren hebben ze het volk bestuurd. Het *was* bijna niet te besturen. En nu *eindelijk weer* aan de grens van het beloofde land, en nu zegt de Heere: U zult Kanaän *niet* binnengaan.

*Waarom*, jongens en meisjes, is Heere zo *streng* tegen zijn kinderen, tegen Mozes en tegen Aäron? Misschien denk je bij jezelf, en ik kan dat wel begrijpen: Is het niet een beetje *erg* overdreven? Is het niet gewoon *oneerlijk* van de Heere? *Slaan* op rots in plaats van spreken, in plaats van iets zeggen... en dan Kanaän niet in mogen gaan...? Is Heere niet te *hard* tegen Zijn kinderen? Tegen Mozes..., tegen Aäron...?

Of..., ja, want *dat* zouden we *ook* kunnen vragen: *Waarom* is de zonde van Aäron en Mozes nu zo groot, dat de Heere hen zo streng straft?

Was het de bitterheid, de drift van Mozes? Waren het zijn ondoordachte woorden? Toen hij zei: moeten *wij* (goed lezen: niet moet *God*, maar: moeten *wij*), moeten *wij* water voor u uit rots tevoorschijn halen? Was het omdat het een openbare zonde was voor de ogen van heel het volk?

Zeker, dat is allemaal waar, maar wat was toch de *kern* van de zonde van Aäron? Die erbij stond? Hij stond erbij, hij keek ernaar...

Twee dingen. De Heere noemt ze Zelf:

*Omdat gijlieden Mij niet geloofd hebt, dat gij Mij heiligde voor de ogen der kinderen van Israël.*

Twee dingen. Omdat u Mij niet *geloofd* hebt. Dat is het eerste. Aäron heeft God niet *geloofd*, hij heeft God niet betrouwbaar geacht. Hij heeft hetzelfde gedaan als het *volk destijds*, toen het niet geloofde dat God bij machte was om hen in het land Kanaän te brengen

En het tweede is: U hebt Mij niet *geheiligd*. Dat wil zeggen: U hebt Mij niet de plaats gegeven die Ik heb in onderscheid met alle andere goden van deze wereld. Namelijk, dat Ik niet alleen rechtvaardig toorn, boos ben over de zonde, en de zonde straf, maar... dat Ik *ook* (zelfs voor dit volk!) barmhartig, genadig en goed wil zijn, zelfs nu ze voor de *zoveelste* keer weer in opstand zijn geraakt.

Als God Aäron aan het einde van zijn leven laat terugkijken, dan zegt God in vers 24:

*U bent Mijn mond wederspanning geweest aan de wateren van Meriba.*

Letterlijk staat er: *rebellie, opstand!*

Opstand, *rebellie*. Dat was de zonde van die *man*, die wegkroop achter de struiken. Wie was dat, jongens en meisjes...? Dat was... Adam.

Hij had God niet *geloofd*, niet de *plaats* gegeven die Hij waard was: de volmaakte, de heilige, de rechtvaardige God. Hij wilde als God zijn!

Hij wilde niet buigen, maar staan. Hij wilde niet bukken, maar opstaan tegen God.

*Zucht* u wel eens, ouderen, onder de schuld van Adam? Zegt u wel eens in uw hart: Heere, dat is ook *mijn* schuld?

*Zucht* u wel eens, gemeente, onder uw opstand, uw rebellie tegen God? Heere, ik heb gezondigd? O, wee mij, dat ik zo gezondigd heb...?

Om onze *zonden* moeten wij allen sterven. Om zijn *zonde* moet Aäron sterven.

Rechtvaardig. Hij *weet* het..., hij *voelt* het... En hij *stemt* toe. Hij sputtert niet tegen..., hij zwijgt...

Daar ziet u, gemeente, iets van het werk van *Gods genade* in het leven van Aäron.

Zonde begon met *opstaan*. Genade begint met *buigen*.

*Niet* met loven, met prijzen, met roemen in de Naam van Jezus. Maar met *schuld*..., met *schaamte*.... En we buigen..., we breken..., we zwijgen...

In dat zwijgen van Aäron proeven we iets van de *erkenning*: Het is waar, Heere, ik heb gezondigd, ik ben Uw gramschap dubbel waardig... Ik heb Uw *Naam* gelasterd, ik heb Uw *woorden* niet geloofd, en dat voor de oren en de ogen van heel het volk.

Kent u, gemeente, dat buigen..., dat bukken..., dat zwijgen...?

Van erkenning...? Van schaamte...? Van schuld...?

Wat blijkt hieruit ondertussen ook de *onvolmaaktheid* van deze hogepriester. De Hebreeënbrief zegt:

*Want de wet stelt tot hogepriesters mensen (mensen!, zoals Ezechiël zegt: mensenkinderen, Adamskinderen), die zwakheid hebben. Dien nodig was eerst voor zijn eigen zonden te offeren, daarna, voor de zonden des volks.*

Wat was deze Aäron toch *onvolmaakt*...!

Wat was het een wonder van eenzijdige *genade* dat God de dienst van de verzoening had ingesteld. Dat mensen als Aäron (een kind van Adam) een *plaats* kregen in de dienst van de verzoening, in de dienst van het bloed.

Wat was het een wonder van eenzijdige *genade* dat God de mens, *die* mens die wegkroop voor God, dat God *Adam* niet liet gaan, niet *wegdeed* van voor Zijn aangezicht, maar verzoening vond. Verzoening, die eeuwenlang werd afgebeeld in *al* die offers, in het bijzonder op die *ene* dag... de dag waarop de hogepriester zijn kleurrijke gewaad aflegde en in een eenvoudig priesterkleed inging in het binnenste heiligdom. Daar waar het *bloed* gesprengd werd voor het aangezicht van de Heilige Israëls. Daar waar de geur en de kleur van het bloed zich als het ware vermengde met de stem van de Almachtige: Als *Ik* bloed zie (niet: als u bloed ziet, maar als Ik het bloed zie) *dan* zal ik U voorbijgaan...

Maar wat *was* deze man, die het bloed sprengde, wat *was* deze Aäron, onvolmaakt. Alles wachtte *op*, alles wees *heen* naar de Man, naar de Volmaakte, naar de Christus Die komen zou. Een priester, *niet* uit de stam van Levi, maar uit de stam van *Juda*, een Priester in der eeuwigheid, naar de ordening van Melchizedek. Van een zoveel beter verbond is Hij Borg geworden.

Heel de oudtestamentische priesterdienst wees heen naar de vrijwillige liefde van Christus, Die komen zou.

Wees *terug* naar de stille eeuwigheid, toen Hij zei: Zie, Ik kom, om Uw welbehagen te doen.

Wees *heen* naar de dag van Zijn geboorte, naar de *kribbe*, naar de dag van Zijn sterven, naar het *kruis*.

Wat *was* deze Aäron toch onvolmaakt. Maar wat was de Heere tegelijkertijd toch *genadig* en goed voor Zijn kind en knecht Aäron. Wat een wonder van eenzijdige *genade* ook dat God deze mens, Aäron, niet weggevaagde. Dat hij niet verzwolgen, opgeslokt werd door de aarde zoals destijds Korach, Dathan, Abiram en On opgeslokt werden door de aarde.

*Korach*, ook een uit de stam van Levi. Een *valse* drager van het bloed. O, wat een waarschuwing aan het adres van ons, dienaars van het Evangelie.

God spaart Aäron, uit *genade*. Hij doet ons niet naar onze zonde, Hij vergeldt ons niet naar onze misdaden.

Aäron moet *wel* sterven, maar *niet* als een misdadiger, *niet* zoals Korach.

Hij zal, zo zegt de Heere -en wat klinkt dat vol van liefde en zorg-, hij zal *verzameld* worden tot zijn volken.

(ZINGEN)

## 2. De wijze (de manier) waarop Aäron sterven gaat

Aäron, Mozes en Eleazar (de zoon van Aäron), drie mannen. Ze klimmen omhoog, de berg op, de berg Hor.

Kijk, het volk kijkt *toe*, daar *gaan* ze, drie mannen... Mozes..., Aäron... en Eleazar.

Aäron *weet* wat hem te wachten staat. Dit wordt zijn laatste tocht... Een *enkele* reis... Hij moet voor God verschijnen.

Wat een stil *getuigenis* gaat er toch uit van die man... De *rust*, waarmee hij gaat, *wetend* dat hij sterven moet... Wat zouden *jullie* doen, jongens en meisjes...? Ik zou misschien wel *wegrennen*: Nee! Nee, ik wil nu nog niet sterven...!

Maar kijk eens, hoe *rustig* die man meeloopt. Dit is een man die *weet* dat hij sterven kan, dat hij kan heengaan in vrede.

Kom, jongens en meisjes, loop in gedachten even met me mee. De berg op. De Bijbel doet dat ook, neemt ons in gedachten mee, naar boven, de berg op.

Wat is toch het *geheim* van die derde man, die zo heel rustig de ontmoeting met God tegemoet durft te gaan? Wat geeft hem zoveel *rust*? Houdt die vraag even in gedachten...

Wat geeft Aäron nu zoveel *rust*...? Misschien zeg je: dat hij zo lang hogepriester is geweest...? Zou het waar zijn...? Ik weet het niet...

We zijn inmiddels boven op de berg aangekomen. Misschien wel een beetje buiten het gezichtsveld van het volk dat beneden wacht. *Kijk*, daar staat hij, de hogepriester Aäron...

*Prachtig*, vind je niet? Dat hogepriesterlijke kleed? Misschien heb je weleens een tekening of schilderij gezien van die prachtige kleren van de hogepriester...?

Eerst een witte, linnen rok. Die kon je niet zien, die zat onder zijn kleding, net als jouw hemd, dat kan ook niemand zien. Maar dan daaroverheen die prachtige blauwe mantel, met aan de onderkant die mooie, klingelende belletjes...

En daaroverheen de efod, een soort hesje met een voor- en achterkant, aan elkaar gehecht met gouden gespen. En daarin zaten twaalf prachtige edelstenen, met daarop de namen van de twaalf stammen van Israël...

En daaroverheen aan de voorzijde de borstlap, versierd met twaalf gouden kastjes, waar ook weer twaalf edelstenen in zaten...

En op zijn hoofd die prachtige tulband, met die glinsterende gouden plaat, met daarop de letters geschreven, van rechts naar links: de Heiligheid des Heeren...

Alles, *alles* in de kleding van de hogepriester wees heen naar de heerlijkheid van God, naar de heiligheid des Heeren, naar de trouw van Zijn verbond, naar de deugden van God.

En... de *mens* daaronder... was... een *mens*... een *Adamskind*...

Wat riep alles toch om een *betere* en *blijvende* Hogepriester, zoals de Hebreeënbrief zegt:

*Heilig* (dat wil zeggen: zonder zonde), *onnozel* (onschuldig), *onbesmet* (niet besmet met de zonde), *afgescheiden van de zondaren*, en *hoger dan de hemelen* geworden.

Daar staat hij..., de hogepriester Aäron... Maar *zo* kan hij niet sterven...

Daarom heeft God tegen Mozes gezegd: trek Aäron zijn klederen uit. Mozes moet al die mooie gewaden, één voor één uittrekken. Het woord dat in de Hebreeuwse gebruikt wordt heeft iets *heel* onaangenaams: Iemand zijn kleding afnemen zonder toestemming.

Jongens en meisjes, daar moet je toch niet aan *denken*! Dat iemand anders jouw kleding afneemt. Dat iemand jou gaat uitkleden! Dan zeg je: *Nee*, dat *wil* ik niet, dat vind ik *naar*! Zoals de broers van Jozef zijn veelvorige rok hebben afgepakt...!

Zoals de krijgsknechten de kleding van de Heere Jezus hebben afgenomen en verdeeld...!

Hij kwam in de wereld als een kind. Hij werd gewonden in doeken. Hij droeg de *schande* van onze naaktheid. Maar straks op Golgotha worden die doeken van Zijn lijf gerukt, en draagt Hij *opnieuw* en *veel* intenser de schande van Zijn Bruid.

Aäron kan niet voor God verschijnen als hogepriester. Hij moet als *mens...* voor God verschijnen. Als kind van *Adam...* *Zonder* al die mooie gewaden... Naakt... Zoals hij *is...* Mens..., zondaar...

Gemeente, de dood ontkleedt ons. De dood kleedt ons uit. We moeten voor God verschijnen zoals we zijn. Als mens..., als zondaar...

U zult ook niemand *mee* kunnen nemen. Als u sterven moet, kunt u uw vrouw, uw man niet meenemen. Ouders, u zult, als u voor God verschijnen moet, uw godvrezende kind niet kunnen meenemen. Uw ambtsdragers niet... U zult *alleen* voor God staan... Zoals u *bent...*

Voor we sterven gaan zullen ook wij, broeders van de kerkenraad, al onze waardigheid moeten afleggen. Dit zwarte pak gaat uit. Hier waren we misschien geacht om onze woorden, om ons optreden, om ons ambt, maar daar zullen we *zonder* dat alles voor God moeten verschijnen... Zoals we *zijn...*!

Mozes *doet* wat God hem opgedragen heeft. Eén voor één neemt hij Aäron zijn kledingstukken af... ongevraagd... Geef maar hier, Aäron...

Aäron heeft *gezwegen* toen God hem de straf aanzegde, en... Aäron zwijgt *opnieuw!*

En in dat *zwijgen* wijst hij opnieuw heen naar de komende Christus. Ruw werd Zijn kleding Hem ontnomen, Zijn rok -zonder naad- werd verdubbeld door de soldaten. Ze hebben, zegt de psalmdichter, Mijn klederen onder zich verdeeld, over Mijn kleding hebben zij het lot geworpen.

Alles wijst *heen*, alles wijst *vooruit!*

Maar er was *één groot verschil*. Aärons kleed was besmet met zonde. Maar het kleed van Christus was ondanks allerlei verzoeking nooit besmet geraakt. Hij kon met recht zeggen: *Wie overtuigt Mij van zonde?*

Hij was *onschuldig*, en toch werd Hij ter dood gebracht. Ook *Hij* moest voor God verschijnen. Maar zo heel anders. Niet vanwege Zijn *eigen* zonden, maar Hij droeg vrijwillig de zonden van Zijn Bruid.

Hij was ook meer dan Hogepriester alleen. Christus heeft *Zichzelf* geofferd. Hij was Hogepriester en Offerlam tegelijk. Een volkomen Hogepriester! Een volmaakt Offer! Zonder gebrek, zonder zonde.

Voor Hem was

*het niet allen dag nodig (...), gelijk den hogepriesters, eerst voor zijn eigen zonden slachtofferen op te offeren, daarna, voor de zonden des volks; want dat heeft Hij eenmaal gedaan, als Hij Zichzelven opgeofferd heeft.*

Hij liet zich gewillig ontkleden. Eén voor één namen de krijgsknechten Zijn kledingstukken af. Nee, ik moet het anders zeggen. Eén voor één nam de *Vader* Hem alles af. Zijn liefste Kind, Zijn Eniggeboren Zoon. En Hij deed het voor...? Voor vijanden.

*Naakt* liet God Hem hangen aan het kruis.

Voor wie? Voor wat voor een soort van mensen?

Voor *vijanden*, voor weglopers, voor verbondsbrekers.

Ziet hier toch Christus, in Zijn *kostbaarheid*. In de *kostbaarheid* van Zijn schande!

Voor wie? Voor wat voor een soort van mensen?

Voor *opstandelingen*, voor rebellen, als...? Ja, als Adam.

Gemeente, voor wie krijgt deze Christus werkelijk *waarde*? Wie ziet *schoonheid* in een Borg Die naakt hangt aan het kruis?

Wilt u ondertussen in gedachten eens nadenken over die vraag...?

Wat *doet* Mozes? Eén voor één neemt hij alles af: kleed na kleed.

Dat is het werk van *Mozes*. En Mozes is de vertegenwoordiger van de *wet*.

Dat is het werk van de *wet*, ook, *juist* ook in het leven van opnieuw geboren mensen.

Mozes neemt *alles af*... De wet neemt *alles af*...

En die wet, zegt een van de bekende dominees Erskine, die wet is als een *naald*..., die aan de *draad* van het evangelie voorafgaat. Dus het evangelie is de draad, maar die draad wordt getrokken door een *naald*. Door een scherpe naald. En... die naald doet *pijn*!

De *wet*, dat is de naald. De wet wijst de *zonde* aan in het leven! De wet schijnt *dwars* door de buitenkant heen...! Zoals het licht van de Alwetende *dwars* door de vijgeboombladeren van Adam heenscheen in het Paradijs, zo schijnt de *Wet* (in de handen van Gods Geest) dwars door de buitenkant van ons bestaan heen, tot in het *diepst* van ons hart..., tot in het diepst van ons *Adamshart*...

Jongens en meisjes, je moet even luisteren naar een voorbeeld. Misschien vindt je het wel een beetje een raar voorbeeld, maar dat geeft niet. Een voorbeeld om uit te leggen *wat* de *wet* precies doet. Je moet even denken aan een *mesthoop*. Misschien hebben jullie die achter in de tuin, en anders heb je er vast wel eens een keer één gezien of geroken.

Als het *koud* is, in de *winter*, en je loopt langs een mesthoop, dan ruik je *niks*. Je *ziet* hem wel, maar *ruiken* doe je hem niet.

Maar wat gebeurt er, als de *zon* gaat schijnen..., en je pakt een schop... en... laagje na laagje maak je die mesthoop open...? Laagje na laagje leg je het binnenste van die mesthoop bloot...? Dan zeg je: dat stinkt *verschrikkelijk*! Daar *walg* ik van!

*Dat* is nu, hoe raar je het voorbeeld misschien ook vindt, *dat* is nu het werk van *Mozes*, het werk van de *Wet* in de handen van de Heilige Geest. Terwijl de zon gaat schijnen, haalt Mozes..., haalt de wet..., laagje na laagje weg... En wat blijft er uiteindelijk *over*...?

*Adam*..., een *mens* die alleen maar *zonde* heeft..., een mens die voor God niet kan bestaan..., een mens die zegt: ik heb een walging aan mezelf..., ik stink voor God...!

Aäron laat het toe. Hij *laat* zijn kleding afnemen door Mozes. Eén voor één.

Maar, zo gewillig als Aäron zijn de meesten van Gods kinderen meestal *niet*. Aäron is door genade gewillig *gemaakt*.

Want wat kunnen Gods kinderen zich daartegen *verzetten*. Vechten! Vechten, tegen dat ontdekkende werk van Gods Geest. Wat heeft de Heere *veel* werk, *heel veel* werk om Zijn kinderen op die plaats te brengen, waar ze uiteindelijk zeggen: Ja, Heere, het is *waar*. Ik ben een zondaar voor U. Ik heb gedaan dat kwaad is in Uw oog.

Maar, ondanks al hun verzet..., gaat de Heere *toch* door. Hij neemt ons *alles af*... Eén voor één... Laag voor laag... Kledingstuk voor kledingstuk...

En dan... dan dat *laatste* kleed... Dat is het *moeilijkste*. Dat doet het *meest* pijn.

Stel je voor, jongens en meisjes, je bent bij de dokter. En die zegt: doe je trui maar uit, anders kan ik je niet onderzoeken. Je broek, je sokken, je hemd... Leuk is het niet, maar je doet het...

En dan uiteindelijk zegt hij: Ja, doe dat -dat *laatste*- ook maar even uit...!

Dan zeg je: *Nee*! Dat *wil* ik niet! Als dat moet, dan loop ik *echt* weg!

En toch moet je daar een beetje aan denken als het gaat om het werk van God de Heilige Geest in het hart. Dat is wat God doet, net als een dokter. Maar Hij doet het *niet* om te *plagen*. De dokter heeft je *gezondheid* op het oog, de Heere je *leven*!

En, zegt de Heere, terwijl Hij kijkt in je hart (in liefde, *hôr*): Kijk, *dat* is zonde..., en *dat*..., en *dat*... Zie je het voor je: laagje voor laagje... En je zegt: Ja, Heere, het is *waar*, U hebt *gelijk*.

Maar dan..., dat *laatste* laagje..., dat *laatste* kleed... Als de Heere zegt: Je *denkt* wel, jongen of meisje, dat je zoveel goeds doet, dat je zoveel van Me houdt... En dat is wel waar, maar... daar

zit *ook* zoveel zonde doorheen..., dat is *ook* zo gemengd met zonde... Ook dat kleed is niet *genoeg* voor Mij, de heilige God. Je hebt het kleed van een *Ander*, van de *Heere Jezus* nodig. Dat kleed van jou neem Ik af. Wat doet dat veel verdriet. Dan zeg ik: Ach *nee*, Heere! Dat *wil* ik niet kwijt! Dat *wil* ik niet verliezen!

Ouderen, als God met Zijn vinger wijst naar het binnenste van uw hart en zegt: uw vermeende goedheid, uw gerechtigheden zijn een *wegwerpelijk* kleed... *weg* ermee! O, dan sta ik als een *naakte* zondaar voor God! En dat *kan* niet!

Wat wordt het dan *nood* in ons leven. Ik kan zonder God niet meer verder. Maar *zo* kan ik ook niet voor Hem bestaan. *Zo kan* ik niet *verder*...

Wat wordt het dan een *wonder* als het evangelie klinken mag. Als *Christus* Zich gaat openbaren in ons leven. Als blijkt dat die scherpe en pijnlijk naald van de wet, een *draad* trekt... De draad van het *evangelie*. De draad van de blijde boodschap dat *Christus* kwam om het verlorene te zoeken, om *vijanden* met God te verzoenen!

Dat brengt ons bij ons derde aandachtspunt:

### **3. De rust waarmee Aäron sterven kan**

Wat is toch het *geheim* van de man die hier voor God verschijnen moet? Jongens en meisjes, je zou er ondertussen over nadenken: wat is toch het *geheim* van Aäron...?

Het antwoord op die vraag staat in onze tekst. Lees nog maar een keer mee in, vers 28:

*En Mozes trok Aäron zijn klederen uit* (daar hebben we het zojuist over gehad),

*En...* (en dan komt het geheim) *hij trok ze zijn zoon Eleazar aan.*

Aäron sterft terwijl zijn ogen de nieuwe *hogepriester* zien.

Als God Zijn *gericht* gaat voltrekken in het leven van Aäron, dan moet hij *alles* afleggen wat geen geldigheid heeft voor God. Mozes, de vertegenwoordiger van de wet, neemt hem één voor één *alles* af, wat de toets van de wet niet kan doorstaan. En ondertussen moet Aäron zich meer en meer beschuldigen. Als hij op *zichzelf* ziet, dan weet hij het: *zo kan* het niet, *zo* moet hij omkomen.

Maar wonder van eenzijdige genade! Diezelfde God, Die hem alles *ontnam*, stelt op datzelfde ogenblik voor die stervende Aäron een *nieuwe hogepriester*. Kijk maar: een blauwe mantel..., een efod..., een borstlap..., een tulband..., een gouden plaat...

Aäron kon *leven*, met zicht op het bloed van de offers. Aäron kan *sterven* met zicht op de hogepriester. Op de *komende*, op de *grote* Hogepriester. Zo kan hij zingen, met Simeon: Nu laat Gij, Heere! Uw dienstknecht gaan in vrede naar Uw woord, want... want? Want mijn ogen hebben Uw *Zaligheid* gezien. Letterlijk staat er in Lucas: 'het *reddende*', mijn ogen hebben het reddende *Kind* gezien!

Wat een beeld van het werk van Gods Geest in de harten van Zijn kinderen! Het is de Heilige Geest, Die (terwijl we zien dat we voor God niet kunnen bestaan) onze ogen richt op de schoonheid van de Borg, op de *grote* Hogepriester.

*Hoe* kostbaar wordt Zijn bloedrode gewaad in onze ogen, als we zien dat Hij gestorven is voor vijanden.

*Hoe* kostbaar wordt Zijn gescheurde kleed in onze ogen, als we zien dat Hij gestorven is voor een naakte zondaar

O, *hoe* kostbaar wordt in onze ogen Zijn verdobbelde rok, als we mogen zien en geloven dat die gegeven is (van harte, en met zoveel onuitsprekelijke zondaarsliefde) voor het wegwerpelijke kleed van mijn schijngerechtigheid!

Ziet toch, *armen*, geestelijk naakte zondaren, van wie de wet één voor één alles afneemt of afgenomen heeft: Hier is *de* Hogepriester. De *Volmaakte*, de *Volkomene*, de *Blijvende*.

En Hij heeft *Zichzelf* geofferd. *Alles*. Zijn kleding, Zijn leven, Zijn bloed. *Alles!* Voor zulken als *u* bent! Die naakt staat voor God! Hij roept het u als het ware toe: Ik deed het *voor u!* Ik *voor u*, daar gij anders de eeuwige dood had moeten sterven.

*Deze, omdat Hij in der eeuwigheid blijft, heeft een onvergankelijk Priesterschap.*

*Waarom Hij ook volkomenlijk kan zalig maken degenen, die door Hem tot God gaan, alzo Hij altijd leeft om voor hen te bidden.*

Deze Zaligmaker, Die gewikkeld werd in de doeken van onze schande, Die naakt en bloedend hing aan het kruis, deze Zaligmaker is *zo* geschikt... *voor u*: naakte en schuldige zondaar.

U bent *nooit* geschikt voor Hem. U zult het nooit *worden* ook. Al die klederen van u zijn waardeloos. U bent *ongeschikt* voor Jezus, maar Hij is *zo* geschikt voor *u!*

Kom, laat -terwijl de Geest u alles ontnemt- uw blik toch *richten* op Hem die vanmorgen/-middag voor u staat: Ziet, het naakte Lam Gods!

Met Hem kunt u *leven*, met Hem kunt u *sterven*. Zelig sterven...

O, wat een rust, wat een vrede, ook in de strijd met de laatste vijand, te mogen sterven met een blik op de *Hogepriester*.

Dan staat u, -ik zei dat straks wel maar dat was niet waar!-, dan staat u straks toch *niet alleen* voor God. Dan staat er *Eén* naast u. De grote Hogepriester. En Hij zal zeggen: Voor *deze* heb Ik verzoening aangebracht. *Mijn* bloed voor de schuld van *zijn* rebellie. *Mijn* kleed, het kleed van *Mijn* gerechtigheid over de schuld van *haar* opstand en ongerechtigheid.

*Zo* zullen zondaren, vijanden, verbondsbrekers straks in gestikte klederen tot de Koning geleid worden. En ze zullen zingen... Wat zullen ze zingen! Het was door *U*, door *U alleen*, om het eeuwige welbehagen!

Jongens en meisjes, als je *zo* mag leven, zoals Aäron, met het zicht op de *offers*, met het zicht op het *Offer*, op de Heere Jezus *Christus*, dan ben je *zo* gelukkig!

Als je *zo* sterven mag, met het zicht op het *Offer*, op de *Hogepriester*, op de Heere Jezus, dan ben je *zo* gelukkig! Aäron was zo'n gelukkig mens!

Kom, heb je geen *lust*, heb je geen *zin*, om de Heere te vrezen...? Het is *zo goed* om de Heere te dienen! Het maakt je *zo nameloos* gelukkig...!

*Niks* hebben van jezelf... Je zegt: dat klinkt niet fijn! Ja, dat *begrijp* ik, maar *toch* is het waar... Alles *kwijtraken* van jezelf... Je zegt: dat klinkt niet goed! Ja, dat *begrijp* ik, maar *toch* is het *waar*. Het is *zo goed* om de Heere te dienen. Ik dien Hem nu al *zoveel* jaren, maar ik heb er nog *nooit* één moment, echt *nog nooit* één seconde spijt van gehad! Want als je dan alles *kwijt* bent van jezelf, en je krijgt uit genade *Christus*, Zijn genade, Zijn vergeving, het kleed van Zijn gerechtigheid. Dan heb je *alles*. Echt *alles!*

Maar als je Hem *niet* hebt... dan heb je *niks!*

Gemeente, ik wens u allen toe, dat u mag *leven* zoals Aäron. Dat is echt leven! Leven, zoals door God gewild, leven tot Zijn eer.

Ik wens u allen toe, dat u, vroeg of laat, mag *sterven*, zoals Aäron stierf. Met zicht op de Hogepriester. Dan wordt sterven erven. Dan kunt u zingen: Nu laat Gij Heere Uw dienstknecht gaan in vrede naar Uw Woord, want mijn ogen hebben Uw *Zaligheid*, het reddende, Uw reddende *Kind* gezien. En de ogen die Hem gezien hebben, zullen nooit meer terugzien.

Onze blijdschap zal dan *onbepaald*, door het licht, dat van Zijn aanzicht straalt, ten hoogste toppunt stijgen! In gestikte klederen zullen we tot de Koning geleid worden.

En we zullen zingen, voor altijd: en onze Koning is van Israëls God gegeven!

AMEN

© J. IJsselstein, Houten, februari 2012